

DECIZIE

06 mai 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Dumitru Mardari
Maria Ghervas

examinând recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Ivaro” în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspundere Limitată „Ivaro” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Sansilvia” în proces de insolabilitate cu privire la încasarea sumei

împotriva încheierii Curții de Apel Chișinău din 22 aprilie 2015, prin care a fost strămutată în Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău cererea depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Ivaro” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Sansilvia”, creditorii Cornel Țurcan, Ion Dorogoi și Mihail Cozlitîn cu privire la încasarea sumei, pentru examinarea pricinii conform competenței jurisdicționale

constată:

La 03 decembrie 2014, SRL „Ivaro” a depus la Curtea de Apel Chișinău, o cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Sansilvia” în proces de insolabilitate cu privire la încasarea sumei.

În motivarea acțiunii a invocat că la 19 martie 2014, SRL „Ivaro” a comercializat, iar SRL „Sansilvia” a cumpărat malț neprăjit din orz, în sumă de 220000 lei. În rezultatul tranzacției a fost perfectată factura fiscală BV7763910 din 19 martie 2014, în sumă de 220000 lei, semnată și autenticată de ambele părți.

Sușține că în aceeași zi, SRL „Ivaro” a comercializat, iar SRL „Sansilvia” a cumpărat malț neprăjit din orz în sumă de 220000 lei. În rezultatul tranzacției a fost perfectată factura fiscală BV7763911 din 19 martie 2014, în sumă de 220000 lei, care a fost semnată și autenticată de amele părți.

Tot la 19 martie 2014, SRL „Ivaro” a mai comercializat, iar SRL „Sansilvia” a mai cumpărat malț neprăjit din orz în sumă de 220000, lei. În rezultatul tranzacției a fost perfectată factura fiscală BV7763912 și BV7763913 din 19 martie 2014, în sumă de 220000 lei ambele, care au fost semnate și autentificate de amele părți.

Afirmă că la 19 martie 2014 SRL „Ivaro” a comercializat, iar SRL „Sansilvia” a cumpărat utilaj pentru fabricarea berii, în sumă de 2691926,40 lei. În rezultatul tranzacției a fost perfectată factura fiscală BV7763914 din 19 martie

2014, în sumă de 2691926,40 lei, care a fost semnată și autenticată de amele părți.

Menționează că la 19 martie 2014, SRL „Ivaro” a comercializat, iar SRL „Sansilvia” a cumpărat generator gheata „Palletiser”, în sumă de 75809,20 lei. În rezultatul tranzacției a fost perfectată factura fiscală BV7763915 din 19 martie 2014, în sumă de 75809,20 lei, care a fost semnată și autenticată de amele părți.

Remarcă că în aceeași zi, SRL „Ivaro” a comercializat, iar SRL „Sansilvia” a cumpărat recipient CO2 din oțel, în sumă de 323613,60 lei. În rezultatul tranzacției a fost perfectată factura fiscală BV7763916 din 19 martie 2014, în sumă de 323613,60 lei, care a fost semnată și autenticată de amele părți.

La 19 martie 2014, SRL „Ivaro” a comercializat, iar SRL „Sansilvia” a cumpărat recipient compresor NSAIP781771, în sumă de 397278 lei. În rezultatul tranzacției a fost perfectată factura fiscală BV7763917 din 19 martie 2014, în sumă de 397278 lei, care a fost semnată și autenticată de amele părți.

Relatează că în aceeași zi, SRL „Ivaro” a comercializat, iar SRL „Sansilvia” a cumpărat agregat gheat JETBlaster 203, în sumă de 198702 lei, fiind perfectată factura fiscală BV7763918 din 19 martie 2014, în sumă de 198702 lei, care a fost semnată și autenticată de amele părți, precum și 100 KEG, în sumă de 1343844 lei, fiind perfectată factura fiscală BV7763928 din 19 martie 2014, în sumă de 1343844 lei, care a fost semnată și autenticată de amele părți.

Indică că tot la 19 martie 2014, SRL „Ivaro” a comercializat, iar SRL „Sansilvia” a cumpărat marfă conform facturilor fiscale BV7763927 în sumă de 376400 lei, BV7763926 în sumă de 50000 lei, BV7763925 în sumă de 116000 lei, BV7763924 în sumă de 213750 lei, BV7763923 în sumă de 390600 lei, BV7763922 în sumă de 852838,78 lei, BV7763921 în sumă de 677297,38 lei, BV7763919 în sumă de 854525 lei.

Mai notează că la 02 aprilie 2014, SRL „Ivaro” a comercializat, iar SRL „Sansilvia” a cumpărat marfă conform facturilor fiscale BV7763932, în sumă de 1809600 lei.

Afirmă că în rezultatul încheierii contractelor de vânzare – cumpărare, SRL „Ivaro” a comercializat marfă în sumă totală de 11929184,36 lei, iar SRL „Sansilvia” a mai cumpărat marfă în sumă de 11929184,36 lei.

Reclamantul menționează că și-a onorat integral obligațiile contractuale, dovadă servind recepționarea și confirmarea actelor/documentelor de către debitor, care până în prezent nu a achitat plata pentru marfa procurată, nefiind înaintate pretenții cu privire la calitatea și cantitatea mărfii.

Precizează că debitorul SRL „Sansilvia” a acumulat o datorie în mărime de 11929184,36 lei, care nu a fost achitată, iar la nenumăratele solicitări de a restitui suma datorată, au primit doar promisiuni și fără careva rezultate.

Invocă prevederile art. 5 alin. (2) al Legii insolvenței, care statulează că instanța de insolvență dispune de competență exclusivă la judecarea, în cadrul procesului de insolvență, a litigiilor ce țin de masa debitoare. Dacă partea interesată invocă existența unui litigiu de drept referitor la masa debitoare, instanța de insolvență va judeca această cauză într-un proces separat, în procedură contencioasă, conform Codului de procedură civilă.

Afirmă că în ședințele anterioare, de instanța de insolabilitate a fost pronunțată încheierea judecătorească prin care a fost respinsă cererea lor de validare a creanței pe motivul omiterii termenului de înaintare a creanței stabilit.

Susține că instanța de insolabilitate urmează să dea o soluție pozitivă cererilor de încasare a sumelor adresate în temeiul art. 5 alin. (2) al Legii insolabilității, în cazul în care partea invocă existența unei creanțe ce urmează a fi examinată prin prisma articolului menționat.

Consideră ca probată creanța sa față de SRL „Sansilvia”, motiv pentru care cererea cu privire la încasarea sumei urmează a fi admisă integral.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. 20 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova, art. 6 §1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, Legea cu privire la avocatură, Statutul profesiei de avocat, Recomandările cu privire la quantumul onorariilor avocaților și compensarea de către instanțele de judecată a cheltuielilor de asistență juridică aprobate de către Consiliul Uniunii Avocaților, art. 2 alin. (1) al Legii privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, art. 2 alin. (1), art. 3 alin. (1) lit. a) al Legii taxei de stat, art. 9 alin. (1), art. 9 alin. (2), art. 14 alin. (1), art. 14 alin. (2), art. 512 alin. (1), art. 513 al. (1), art. 513 al. (2), art. 54, art. 668, art. 875, art. 886 alin. (1) Cod civil, art. 4, 5 alin. (1), 7, 8, 19 - 27, 56 - 57, 60 - 61, 82, 85 alin. (4), 87, 90, 94 alin. (1), 96 alin. (1) și (11), 102-105, 117 alin. (1), 118 alin. (1), 122, 130, 166-167, 186, 192, 238-239, 242, 269, 344 - 347, 350 - 352, 354 CPC, art. 5 alin. (2) al Legii insolabilității, precum și practica judiciară relevantă.

Solicită admiterea cererii, emiterea unei hotărâri noi cu privire la încasarea forțată a sumei de 11929184,36 lei din contul SRL „Sansilvia”, precum și a tuturor cheltuielilor de judecată.

La 21 aprilie 2015, SRL „Sansilvia” a depus cerere de strămutare a pricinii, solicitând strămutarea pricinii înaintate de SRL „Ivaro” împotriva SRL „Sansilvia” cu privire la încasarea sumei de 11929184,36 lei pentru judecare în instanța de drept comun după competența teritorială.

În motivarea cererii a indicat că pct. 2.2 - 2.4 al Hotărârii Plenului CSJ cu privire la aplicarea în practica judiciară a Legii insolabilității, expres stipulează care litigii urmează a fi judecate ca litigii ce se referă la masa debitoare, în ordinea stabilită de art. 5 alin. (2) al Legii insolabilității.

Consideră că litigiul invocat de SRL „Ivaro” nu face parte din categoria litigiilor ce urmează a fi examinate de către instanța de insolabilitate, deoarece nu ține de masa debitoare.

Relatează că prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 22 octombrie 2014, menținută prin decizia Curții Supreme de Justiție din 26 noiembrie 2015 a fost respinsă ca tardivă cererea SRL „Ivaro” privind validarea creanței față de SRL „Sansilvia” în mărime de 11929184,36 lei.

Cu referire la pct. 2.8 al Hotărârii Plenului CSJ cu privire la aplicarea în practica judiciară a Legii insolabilității menționează că alte litigii de drept, fie ca rezultat al admiterii contestațiilor împotriva creanțelor ca rezultat al existenței unui

litigiu de drept cu radierea creanței din tabelul definitiv (art. 144 din lege), fie litigii apărute după intentarea procesului de insolabilitate sau în alte cazuri, cu excepția celor stabilite expres în art. 5 din lege, se judecă de alte instanțe de judecată, potrivit competenței.

Tot la 21 aprilie 2015, în cadrul ședinței instanței de insolabilitate, creditorul chirografar Corneliu Țurcanu a depus o cerere prin care a solicitat strămutarea pricinii spre judecare la Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău.

În motivarea cererii a indicat că potrivit art. 5 alin. (2) al Legii insolabilității, instanța de insolabilitate dispune de competență exclusivă la judecarea, în cadrul procesului de insolabilitate, a litigiilor ce țin de masa debitoare.

Menționează că din cererea de chemare în judecată înaintată de SRL „Ivaro” împotriva SRL „Sansilvia” în proces de insolabilitate nu rezultă că litigiul în cauză ține de masa debitoare.

Accentuează că în sensul art. 2 al Legii insolabilității, prin noțiunea de masă debitoare se subînțeleg bunuri, inclusiv mijloace bănești în numerar și fără numerar, în monedă națională și în valută străină, aflate în proprietatea debitorului la data intentării procesului de insolabilitate, dobândite sau recuperate pe parcursul acestuia, cu excepția bunurilor care, potrivit legii, nu sunt pasibile de executare silită.

Susține că pretinsele creanțe înaintate de SRL „Ivaro” nu se încadrează în noțiunea de masă debitoare, acestea fiind obiect al cererii de validare a creanțelor.

Este de opinia că litigiul dat nu ține de competența instanței de insolabilitate și în temeiul art. 33¹, art. 43 alin. (2) CPC, urmează a fi strămutat spre judecare la Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău, conform competenței generale.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 22 aprilie 2015 a fost strămutată în Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău cererea depusă de SRL „Ivaro” împotriva SRL „Sansilvia”, creditorii Cornel Țurcan, Ion Dorogoi și Mihail Cozlitin cu privire la încasarea sumei, pentru examinarea pricinii conform competenței jurisdicționale.

La 22 aprilie 2015, SRL „Ivaro” a declarat recurs împotriva încheierii recurate, solicitând admiterea acestuia, emiterea unei decizii prin care a casa integral încheierea contestată, cu restituirea pricinii la rejudecare.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu încheierea recurată, considerând-o neîntemeiată.

Susține că instanța de insolabilitate eronat a aplicat dispozițiile art. 43 alin. (2), lit. b) CPC, potrivit cărora instanța strămută pricina la o altă instanță dacă pe parcursul judecării, s-a constatat că pricina a fost reținută spre judecare cu încălcarea normelor de competență jurisdicțională.

Consideră că prezentul litigiu a fost corect primit spre examinare de către instanța de insolabilitate, invocând în acest sens, prevederile art. 43 alin. (1) CPC, care statutează că pricina pe care instanța a reținut-o spre judecare, cu respectarea normelor de competență, se soluționează de aceasta în fond, inclusiv în cazul devenirii ei ulterioare de competența unei alte instanțe.

În conformitate cu art. 425 CPC, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la pronunțarea ei.

Din materialele cauzei nu rezultă faptul expedierii în adresa părților a copiei încheierii recurate, prin urmare instanța de recurs consideră recursul declarat în termen.

În conformitate cu art. 426 alin. (3) CPC, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 3 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza dosarului și a materialelor anexate la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul neîntemeiat și care urmează a fi respins cu menținerea încheierii instanței de insolabilitate din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 427 lit. a) CPC, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

După cum denotă actele cauzei, prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 05 iunie 2014 a fost admisă cererea debitorului SRL „Sansilvia” cu privire la intentarea procedurii de insolabilitate față de sine și intentată procedura de insolabilitate în privința întreprinderii debitoare „Sansilvia” SRL

Este cert și faptul că la 03 decembrie 2014, SRL „Ivaro” a depus în instanța de insolabilitate o cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Sansilvia” în proces de insolabilitate cu privire la încasarea sumei.

La 21 aprilie 2015, SRL „Sansilvia” a depus cerere de strămutare a pricinii, solicitând strămutarea pricinii înaintate de SRL „Ivaro” împotriva SRL „Sansilvia” cu privire la încasarea sumei de 11929184,36 lei pentru judecare în instanța de drept comun după competența teritorială.

La fel, creditorul chirografar Corneliu Țurcanu a depus o cerere similară prin care a solicitat strămutarea pricinii spre judecare la Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău.

Ca urmare, prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 22 aprilie 2015 cererea depusă de SRL „Ivaro” împotriva SRL „Sansilvia”, creditorii Cornel Țurcan, Ion Dorogoi și Mihail Cozlitîn cu privire la încasarea sumei, a fost strămutată în Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău pentru examinarea pricinii conform competenței jurisdicționale.

Instanța de recurs constată că încheierea Curții de Apel Chișinău din 22 aprilie 2015 este emisă cu respectarea prevederilor Legii insolabilității, ce urmau a fi aplicate la soluționarea chestiunii supuse examinării.

Astfel, conform art. 5 alin. (2) al Legii insolabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, instanța de insolabilitate dispune de competență exclusivă la judecarea, în cadrul procesului de insolabilitate, a litigiilor ce țin de masa debitoare. Dacă partea interesată invocă existența unui litigiu de drept referitor la masa debitoare, instanța de insolabilitate va judeca această cauză într-un proces separat, în procedură contencioasă, conform Codului de procedură civilă.

Totodată, potrivit prevederilor art. 2 din Legea menționată, masa debitoare reprezintă bunuri, inclusiv mijloace bănești în numerar și fără numerar, în monedă națională și în valută străină, aflate în proprietatea debitorului la data intentării procesului de insolabilitate, dobândite sau recuperate pe parcursul acestuia, cu excepția bunurilor care, potrivit legii, nu sunt pasibile de executare silită.

La fel și prevederile art. 39 alin. (1) al Legii insolabilității, statuează că masa debitoare cuprinde toate bunurile debitorului la data intentării procesului de insolabilitate, precum și cele pe care acesta le dobândește și le recuperează pe parcursul procesului.

Având în susținere dispozițiile suscitade, instanța de recurs constată că întemeiată încheierea instanței de insolabilitate cu privire la strămutarea cererii Societății cu Răspundere Limitată „Ivaro” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Sansilvia”, creditorii Cornel Țurcan, Ion Dorogoi și Mihail Cozlitîn cu privire la încasarea sumei, la Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău pentru examinarea pricinii conform competenței jurisdicționale.

Or, este incontestabil că prezentul litigiu are drept obiect încasarea sumei de 11929184,36 lei de la SRL „Sansilvia” în calitate de cumpărător, în beneficiul SRL „Ivaro” în calitate de vânzător, ce rezultă din obligațiile juridice civile, prin urmare nu se referă la masa debitoare a SRL „Sansilvia” în proces de insolabilitate.

Ca consecință, prevederile art. 5 alin. (2) din Legea insolabilității nu sunt aplicabile cazului dat.

În susținerea opiniei menționate, instanța de recurs, relevă și realizările practicii judiciare cu privire la aplicarea în practica judiciară a Legii insolabilității, în sensul că litigiile de drept, care rezultă fie din admiterea contestațiilor împotriva creanțelor ca rezultat al existenței unui litigiu de drept cu radierea creanței din tabelul definitiv (art. 144 din Lege), fie litigii apărute după intentarea procesului de insolabilitate sau în alte cazuri, cu excepția celor stabilite expres în art. 5 din lege, se judecă de alte instanțe de judecată, potrivit competenței.

În conformitate cu prevederile art. 43 alin. (2) CPC, instanța strămută pricina la o altă instanță dacă pe parcursul judecării, s-a constatat că pricina a fost reținută spre judecare cu încălcarea normelor de competență jurisdicțională;

Potrivit art. 33¹ CPC, judecătoriile examinează și soluționează în fond toate pricinile civile, dacă legea nu prevede altfel.

Iar conform prevederilor art. 38 alin. (2) CPC, acțiunea împotriva unei organizații se intentează în instanța de la sediul ei sau al organului ei de administrație.

Cu referire la prevederile legale enunțate, instanța de recurs constată că din materialele cauzei rezultă că sediul SRL „Sansilvia” în proces de insolabilitate fiind stabilit la adresa str. Maria Cebotari, 67, of. 5, fapt ce rezultă din Extrasul din Registrul de stat al persoanelor juridice, prin urmare instanța de insolabilitate corect a stabilit că competență să judece pricina în cauză este Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău.

Nu constituie temei de admitere a recursului afirmațiile invocate de către recurent în sensul că instanța de insolabilitate eronat a aplicat dispozițiile art. 43

alin. (2), lit. b) CPC, potrivit căroră instanța strămută pricina la o altă instanță dacă pe parcursul judecării, s-a constatat că pricina a fost reținută spre judecare cu încălcarea normelor de competență jurisdicțională.

Or, constatările reținute mai sus indubitabil indică la corectitudinea aplicării de către instanța de insolvabilitate a dispozițiilor art. 43 alin. (2), lit. b) CPC, fiind cert că cerința SRL „Ivaro” nu se încadrează în litigiile expres prevăzute în art. 5 alin. (2) din Legea insolvabilității.

Astfel, din considerentele menționate, având în vedere că încheierea Curții de Apel Chișinău din 22 aprilie 2015 este întemeiată și legală, iar argumentele invocate de către recurent sunt neîntemeiate, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a respinge recursul declarat de SRL „Ivaro” și de a menține încheierea contestată.

În conformitate cu art. 427 lit. a), art. 428 CPC, Colegiul civil și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

decide:

Se respinge recursul declarat de către Societății cu Răspundere Limitată „Ivaro”.

Se menține încheierea Curții de Apel Chișinău din 22 aprilie 2015 în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspundere Limitată „Ivaro” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Sansilvia” în proces de insolvabilitate cu privire la încasarea sumei.

Decizia este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Dumitru Mardari

Maria Ghervas